

- 12 -

לאזני כסאמר ליפעלי להודיע כי נהדרר טלכון נאשם בזמנו לשוא. אסרהי לו
 כי אני מעולם לא האשכחי אוחו, ואם אחריים עשו זאת - אין אני שופט סיכל
 לזכותו, כי לא תקרתי ענין מצריט, אני רק ראייתי חוכתי לחקור חזיון של
 החארויך בחעודה של אמן. אמר שיפנה לועדת חו"ב, לא יעצתיו לעינות זאת, אבל
 זהו ענינו הפרטי. הודעתי לו שאני רק אמסור מסקנות ועדת החקירה לכמטלה,
 לאחר שההיינה מסקנות.

בערב חזרתי לשדה בוקר.

27.9.60, יום ג'

הבוקר בא אצלי לפי בקשתי צור. סיפרתי לו על סיוותי אהסול עם חיים
 והביעה חיים "שלא יהיו בזמן אחד אני רמטכלים" - הביעה שאין צורך להביעה
 לצור. אסרהי לו שעליו ללמוד הסגב בצה"ל, לבדוק אם אין כפילות במשרד הבטחון
 ובצהל, ועד הליכתו של חיים להתחתך בעל ישיבות הסטה וגם בישיבות הסבוקיות.

- אח"צ בא חיים הרצוג. התחלטה להת לו "חופש" עד גמר הכהונה של הרמטכל
 טערת אוחו, והציע שהוא יפנה בבקשת חופש לשבועים. הסכמתי, אבל הצעתי מיבקש

חופש לשבועות הבאים - מבלי נקיבת זמן. הסכמתי כרצון להצעתו שהוא בזמן
החופש יבקר [REDACTED] ובשאר ארצות, וגם יקבל משלוח אסדק מצרפת (21 איש)
שמבוא לפי הזמנתו.

הוא סבור שמישהו מסית את הייט. הסברתי לו כי עתה אהסול בפני מצב
קשה. או להביא את הייט שיחזכר מיד - כי הודיע בהרצות שלא יעבוד אם הרצוג -
או להסכים להביעתו להדחת את הרצוג. הסכמתי להת לו חופש עד הליכתו של הייט
בסוף השנה.

28.9.60, יום ד'

הבוקר באו הנח חבד ואיטר. איטר ראה את אולסן. הוא סוען טרזה"מ אסא
דאז הבטיח לו שאיט לא יבחוש בזכר. והנה כולם בוחשים. הוא הסכים שווייט כחן
ילך לוועדה מפני ענין צבאי. איטר חושש שאנשי לבון ישהיצו את אולסן
והייט כחן. מציע לי להזמין עורכי העתונים.

אברהם שלא אעשה זאת. אכנס אני רואה שממציאים לעתונים ידיעות על
סיונות ורכילות לא מעטות. השיחה שהייתה לי בלמידות עם לבון חלקה נחמדתם לפחדת
בשעריה, וגם הצעתו של לבון אלו - שאני אכריז עליו שהוא חף מכל אשמת הענין
מצרים - הדמיקה באותו גליון של בעריה טעם הערכה. אולם איני בר מלוגתה